

Dartel mensenschaap geeft vrolijke draai aan jaren vijftig



Eva Zwart, Michiel Bijmans en Titus Boonstra in Het Schaap Veronica van NTJong.

Foto Bowie Verschuuren

Het Schaap Veronica

Het Schaap Veronica door NTJong.
Vanaf 6 jaar. Regie: Noël Fischer.
21/10, Koninklijke Schouwburg,
Den Haag. Tournée t/m 24/1.

ANNETTE EMBRECHTS

Pluk, Otje, Minoes, Floddertje, Wiplala, Jip en Janneke: allemaal geestekinderen van schrijfster Annie M.G. Schmidt die het schopten tot een succesvolle familievoorstelling in de grote zaal. Het Schaap Veronica ontbrak nog, 'hoofddier' in 76 Parool-versjes (1950-1957). Begrijpelijk, haar avonturen zijn huiselijk en krabbelen aan jarenvijftigburgerlijkheid. NTJong uit Den Haag voert haar nu toch voor jong publiek ten tonele (decennia nadat Schmidt zelf haar alter ego Veronica 'speelde' in het journalistencabaret De Inktvis).

Regisseur Noël Fischer blijft trouw aan de versvorm (vijf kwatrijnen met zevenvoetige jamben) waarin het eigenwijze schaap voor reuring zorgt in het bourgeois huishouden van de dames Groen en de hongerige dominee (gemodelleerd naar Schmidts vader, ook dominee). Ze behoudt de verteltoon met 'zeiden/riepen/snikten/ gilden toen de dames Groen' en archaïsch woordgebruik (schreien, portefulje, vatenkwast). Wel heeft ze de versregels aangevuld met op muziek gezette gedichtjes uit ander

werk van Schmidt, live gebracht als meezinger.

Toch is er meer actie nodig voor een theatrale spanningsboog; de versjes betreffen slechts huiselijke spelletjes, kleine uitjes en lichtvoetige maatschappijkritiek (armoede, belastingaanslagen en burenruzies). Muzikant Jolle Roelofs zet op elektrische piano vrolijke accenten, die best ruiger mogen. Het zijn nu vooral de vier acteurs die Het Schaap Veronica vlot trekken (bij de première wel nog wat voorzichtig).

Willemijn Zevenhuijzen heeft de juiste toon te pakken als dwars, dartel mensenschaap dat vrolijk mèèèhkerend door haar witte krulletjesvachtje kroelt. Als Veronica (afgeleid van vera ikon, ware afbeelding) stelt zij dolle plannetjes voor, als verzet tegen het herderlijk optreden van de dominee. Met wat meer durf kan Zevenhuijzen met haar lijpe vertolking de grote zaal uit haar hand laten eten.

Titus Boonstra zorgt na zijn entree via een glijbaan als zuinige, licht ontstelde dominee voor welkome hilariteit. Het donzig witte decor is stijlvol uitvergroot, met een reuzenkopje als schapenholtje, een staartklok, luxaflex en muizenpoortjes. Michiel Bijmans en Eva Zwart steken grasgroen af als symbiotisch (lesbisch?) dameskoppel. Ze trekken steeds iets bonthers aan, om snel weer weg te dribbelen voor hun glaasje advocaat of koekje bij de thee. Alles volgens Schmidts heldere en kinderlijke logica.